

Sygn. akt I C 407/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Joanna Łakomska - Grzelak

Protokolant : Inspektor Ewa Napieralska-Dłużniewska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2016 r. w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **A. L.**

o zapłatę

- zasądza od A. L. na rzecz OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 13.637,10 zł (trzyście tysięcy sześćset trzydzieści siedem złotych 10/100) z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 13.078,14 zł (trzyście tysięcy siedemdziesiąt osiem złotych 14/100) w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie od dnia 10 września 2015 do dnia zapłaty z ograniczeniem wysokości odsetek należnych od dnia 1 stycznia 2016 roku do wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie i z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 558,96 zł (pięćset pięćdziesiąt osiem złotych 96/100) od dnia 10 września 2015 roku do dnia zapłaty 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.754,09 zł (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt cztery złote 09/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- przyznaje adwokatowi S. J. kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu pozwanemu, z którego kwotę 1.933,56 zł (tysiąc dziewięćset trzydzieści trzy złote 56/100) wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu;
- zasądzić od OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz A. L. kwotę 1.018,44 zł (tysiąc osiemnaście złotych 44/100) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu pozwanemu przez adwokata S. J..

Sygn. akt I C 407/16

UZASADNIENIE

1. *stanowiska stron*

W dniu 10 września 2015 roku (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o wydanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty zasądzonego na jego rzecz od A. L. kwoty 20.822,53 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP co do kwoty 13.078,14 złotych oraz wraz z odsetkami ustawowymi co do pozostałej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy kredytu zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...)

Bankiem S.A. Pozwany nie wywiązywał się z warunków spłaty zobowiązania, wobec czego przedmiotowa umowa została wypowiedziana. Następnie na podstawie umowy wierzycelności z dnia 4 marca 2015 roku zawartej z pierwotnym wierzycielem pozwanego, powód nabył wierzycelność względem A. L.. Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną kwotę składa się 13.078,14 złotych tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 5.303,54 złotych tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 25 lutego 2015 roku według stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych, 88,80 złotych tytułem kosztów wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, 1513,62 złotych tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania według stopy odsetek określonej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych oraz 838,43 złotych tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP rocznie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 26 lutego 2015 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Mimo wezwań do zapłaty i poinformowania o zmianie wierzyciela, pozwany nie uregulował przedmiotowego zobowiązania.

(pozew – k. 2 – 9)

W dniu 23 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał przeciwko A. L. nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty – k. 10).

W dniu 4 listopada 2015 roku pozwany wniósł skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że proponowano mu pożyczki mimo braku zdolności kredytowej. Przyznał, iż otrzymał cztery pożyczki, w tym dwie na kwoty po 13.078 złotych oraz na 12.778 złotych i 12.772 złotych. Przyznał, iż w 2012 roku popadł w kłopoty finansowe, dlatego przestał spłacać przedmiotowe zadłużenia. Następnie znalazł się w zakładzie karnym. Bank nie odpowiadał na jego wnioski o konsolidację kredytu oraz nie naliczanie odsetek karnych. Pozwany zakwestionował zasady naliczania odsetek karnych, wezwań, upomnień, monitów, żądanie zwrotu kosztów postępowania, a także kosztów ubezpieczenia kredytu. Wskazał także, że strona powodowa nie uwzględniła dokonanych przez niego spłat pożyczek (sprzeciw – k. 13-14).

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi (postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 1 września 2015 roku – k. 17).

W pozwie złożonym przed tutejszym Sądem powód powtórzył żądania z pozwu złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (pozew – k. 26 -29).

Na rozprawie w dniu 6 maja 2016 roku pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia (protokół – k. 90).

Ustanowiony dla pozwanego pełnomocnik z urzędu sprecyzował, że pozwany wnosi o oddalenie powództwa w całości podtrzymując zarzut jego przedawnienia, a z ostrożności procesowej wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 13.078,14 zł kwestionując wysokość naliczonych odsetek oraz kosztów upomnień i opłat (pismo z 26 września 2016 roku – k. 103-104).

Na rozprawie w dniu 14 października 2016 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie podnosząc dodatkowo, że wypowiedzenia umowy pochodzi z 16 sierpnia, a nie 16 września 2012 roku (protokół uproszczony – k. 120).

2. ustalenia faktyczne

W dniu 16 września 2011 roku A. L. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy pozwanemu udzielono pożyczki na warunkach w niej wskazanych na kwotę 12.778,81 złotych z zobowiązaniem do jej spłaty do dnia 17 września 2015 roku w miesięcznych ratach

płatnych do 17 dnia każdego miesiąca, w wysokości 402,61 złotych, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata będzie ratą wyrównawczą, a jej wartość nie będzie wyższa niż 410,42 złotych. W związku z udzieleniem pożyczki pozwany poniósł koszt w wysokości 1.778,81 złotych z tytułu objęcia go ubezpieczeniem grupowym na okres pierwszych 12 miesięcy, która to kwota została pobrana z przyznanej mu kwoty pożyczki. W przypadku odnowienia umowy na dalsze okresy 12 miesięczne kwota składki ubezpieczeniowej miała być doliczona do kapitału pożyczki. Oprocentowanie pożyczki było zmienne i wyliczane w oparciu o WIBOR 3M, na dzień sporządzenia umowy wynosiło 22 % w stosunku rocznym, a rzeczywista roczna stopa oprocentowania w ten dzień wynosiła 35,79 %. W przypadku opóźnienia w regulowaniu rat pożyczki Bank miał prawo naliczać podwyższone odsetki (odsetki karne), również zależna od stopy WIBOR 3M z okresu wskazanego w umowie powiększonej o 25 punktów procentowych, nie wyższe niż określone w art. 359 § 2¹ k.c. (uwierzytelniona kserokopia umowy kredytu – k. 69-71).

Pozwany od 2012 roku nie spłacał zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy na warunkach w niej określonych ze względu na problemy finansowe. W tym też roku znalazł się w Zakładzie Karnym (bezsporne).

Pismem z dnia 16 sierpnia 2012 roku pierwotny wierzyciel pozwanego wypowiedział rzeczoną umowę pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie dotarło do pozwanego (bezsporne, nadto wypowiedzenie umowy kredytu – k. 122).

W dniu 1 czerwca 2012 roku (...) Bank S.A. (krs (...)) dokonała przejęcia (...) Bank S.A. (krs (...)) na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h.. Tego dnia (...) Bank S.A. zmienił nazwę na G. (...) Bank (bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia pełnego odpisu KRS (...) Bank S.A. – k. 53-58 i krs (...) - k. 59-64).

W dniu 19 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wybrał ostateczną warunkową ofertę z dnia 17 grudnia 2014 roku na nabycie portfela (wszystkich wierzytelności z wykazu wierzytelności) złożoną przez (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (dalej FunduszSek) reprezentowany przez (...) S.A. z siedzibą w W.. W dniu 19 grudnia 2014 roku doszło do zawarcia umowy ramowej nabycia portfela pomiędzy Bankiem a czterema podmiotami, w tym (...) S.A., przewidującej w szczególności zawarcie przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo-akcyjną z siedzibą w W. (dalej SKA) z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. (dalej Bank) umowy sprzedaży udziałów, umowy sprzedaży uczestnictwa i umowy dodatkowej oraz przeniesienia przez Bank portfela na (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. w formie aportu. W dniu 26 lutego 2015 roku dokonał przelewu wierzytelności wchodzących w skład portfela wyszczególnionych w wykazie wierzytelności w formie aportu do (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. (dalej SK). W tym samym dniu strony umowy ramowej zawarły porozumienie, na mocy którego SKA zobowiązała się do zawarcia z Bankiem umowy sprzedaży udziałów, umowy sprzedaży uczestnictwa oraz umowy dodatkowej, wycofania aportu składającego się z portfela z SK oraz zawarcia z FunduszemSek umowy, na mocy której tytuł do wszystkich wierzytelności wchodzących w skład portfela zostanie przeniesiony na FunduszSek i tym samym stanie się on wierzycielem ze wszystkich tych wierzytelności, a wszystkie prawa i obowiązki SKA i SK wynikające z umowy dodatkowej zawartej z Bankiem została przeniesiona na FunduszSek. W dniu 26 lutego 2015 roku SKA i Bank zawarły umowę sprzedaży udziałów, umowę sprzedaży uczestnictwa oraz umowę dodatkową. W dniu 4 marca 2015 roku SKA w sposób ważny i skuteczny wycofała aport z SK i tym samym stała się jedynym wierzycielem ze wszystkich wierzytelności wchodzących w skład portfela. W tym samym dniu pomiędzy SKA a powodowym FunduszemSek została zawarta umowa przeniesienia portfela. Zgodnie z pkt. 2.3 i 2.4 umowy S. zbyła na rzecz powoda wszystkie wierzytelności wyszczególnione w wykazie wierzytelności, a przelew nastąpił z chwilą zawarcia umowy. W dniu 20 marca 2015 roku został sporządzony aneks nr (...) do tejże umowy, potwierdzający przeniesienie 48.244 wymagalnych wierzytelności wyszczególnionych załączniku nr 1 i 2. Wśród przelanych wierzytelności była wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy nr (...) (bezsporne, nadto umowa przeniesienia portfela k. 36-39, aneks nr (...) do umowy przeniesienia portfela k. 40-41v, załącznik do aneksu – k. 42-44).

G. (...) Bank pismem z dnia 4 marca 2015 roku zawiadomił A. L. o zbyciu wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu na rzecz powoda, wskazując poszczególne etapy przejścia wierzytelności (uwierzytelniona kopia zawiadomienia – k. 65).

Pismem z dnia 7 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 20.186,18 złotych wynikającej z umowy kredytu, ponownie wskazując na dokonane przejścia wierzytelności (bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia wezwania do zapłaty – k. 66 – 66 v.).

W dniu 10 września 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym stwierdził istnienie przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności w łącznej kwocie 20.822,53 złotych, w tym 13.078,14 zł kapitału (bezsporne, nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 64).

Odsetki karne wyliczone od kapitału w kwocie 13.078,14 zł od dnia 27 lutego 2015 roku do 9 września 2015 roku według stawki 8 % wyniosły 558,96 zł (kalkulator odsetkowy).

3. ocena dowodów

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, które uznał za wiarygodne. Większość okoliczności sprawy jest w istocie bezsporna bowiem pozwany nie zakwestionował istnienia i wysokości wierzytelności w zakresie kapitału ani jej skutecznego przeniesienia przez pierwotnego wierzyciela (Bank) na powodowy Fundusz. Skuteczność poszczególnych operacji prowadzących do zbycia wierzytelności wobec pozwanego na rzecz Funduszu potwierdza zawiadomienie z dnia 4 marca 2015 roku pochodzące od (...) Banku S.A. wskazujące poszczególne etapy przenoszenia wierzytelności, korespondujące z treścią złożonej umowy w tego samego dnia.

Pozwany podnosił, że ze względu na osadzenie w Zakładzie Karnym nie otrzymywał korespondencji z Banku, nie ma jednak wątpliwości, że wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 16 sierpnia 2012 roku dotarło do niego, skoro dokument ten, złożony w oryginale, pochodzi od pozwanego.

Sąd uznał za nieudowodnioną wysokość należnych odsetek umowy i karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, a wysokość odsetek karnych naliczonych przez powoda wyliczył według stopy wskazanej w wyliczeniu pełnomocnika Funduszu (k. 73). Wprawdzie powód żądał odsetek odpowiadających czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie, ale nie wykazał aby odsetki karne wyliczone według zasad ustalonych w umowie przewyższały lub co najmniej odpowiadały tak określonym odsetkom. Przeciwnie we wskazanym wyliczeniu podano, że odsetki te powinny zostać wyliczone według stawki 8 %, a zatem niższej niż żądana. Taka stawka niż została zakwestionowana przez pozwanego, którego pełnomocnik wskazywał jedynie, że nie wiadomo jak wyliczona została kwota odsetek karnych. Wbrew temu zarzutowi wyliczenie z k. 73, choć obarczone błędem matematycznym, jednoznacznie wskazuje od jakiej kwoty i za jaki okres odsetki te naliczono, a zatem roszczenie w tym zakresie poddawało się weryfikacji, co czyni je udowodnionym do ustalonej kwoty 559,96 złotych.

4. rozważania prawne

Powództwo w większości zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż strony zawarły umowę pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w zależności od woli stron, może być umową odpłatną, bądź nieodpłatną.

W rozpatrywanej sprawie pozwany nie kwestionował zasady powództwa, jak również legitymacji procesowej powoda. Pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia ponad kwotę kapitału. Sąd uznał ten zarzut za zasadny w stosunku do części wierzytelności, będącej przedmiotem sporu.

W postępowaniu sądowym podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze określa art. 6 kodeksu cywilnego. Stanowi on, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Artykuł ten określa, na kim ciąży skutki niepowodzenia procesu dowodzenia, dotyczy więc ciężaru dowodu w znaczeniu materialno prawnym. Wynika z niego, że prawo podmiotowe strony może być skutecznie chronione jedynie wówczas, gdy jest ona w stanie udowodnić fakt, z którego wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Ciężar dowodu w znaczeniu formalnoprawnym określa natomiast art. 232 kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z powyższym artykułem strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednak zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, to strony są dysponentami postępowania, wobec tego to na nich spoczywa ciężar dowodu i to strony są odpowiedzialne za wynik postępowania.

Powód jako dowód istnienia oraz wysokości wierzytelności wobec pozwanej powołał między innymi załączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 roku (Dz.U.2014.157 j.t.) wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń

w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie mają mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Kwestię tę rozstrzygnął Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53. Uznał on, że art. 194 powołanej ustawy w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 20

Konstytucji RP.

Ustawodawca wobec obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków Trybunału Konstytucyjnego znowelizował z dniem 20 lipca 2013 roku ustawę o funduszach inwestycyjnych poprzez dodanie art. 194 ust. 2, który przesądził, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci m.in. wyciągu z ksiąg rachunkowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Tym samym przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej ma charakter dokumentu prywatnego i nie może stanowić wyłączonego dowodu przysługiwania powodowi wierzytelności, ani jej wysokości.

W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający dla stwierdzenia istnienia wierzytelności, nie znalazła jednak w nim potwierdzenia wysokość dochodzonego roszczenia w zakresie odsetek naliczanych przez poprzedniego wierzyciela oraz poniesionych przez niego kosztów wezwań, upomnień i opłat. Wysokość dochodzonego kapitału była bezsporna, a jednocześnie pozwany sam przyznał, w treści sprzeciwu, iż w 2012 roku popadł w kłopoty finansowe, w tym też roku znalazł się w Zakładzie Karnym. Okoliczności te przemawiają za przyjęciem, że zaległy kapitał nie został przez pozwanego spłacony. A. L. wskazał, że spłacił około 8.000 zł, ale nie był w stanie wskazać, której z czterech pożyczek udzielonych przez G. (...) Bank wpłaty dotyczyły i nie złożył dowodów wpłat. Pozwany na okoliczność spłaty kapitału nie przedstawił zatem jakichkolwiek dowodów, podczas gdy ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na nim (art. 6 k.c.).

Podobnie naliczenie odsetek karnych przez powoda znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 zd. 2 k.c. i postanowieniach umowy. Wobec wskazania dokładnego okresu za jaki odsetki te były naliczane, Sąd miał możliwość weryfikacji ich wysokości przy stawce 8 %, z przyczyn wskazanych wyżej uznanej za wykazaną

Co do odsetek umownych i karnych naliczanych przez pierwotnego wierzyciela oraz kosztów upomnień, wezwań i opłat przez niego poniesionych, wskazać należy, że strona powodowa nie wskazała w sposób jednoznaczny okresu za

jaki były one naliczane ani od jakich kwot zaległości uniemożliwiając Sądowi zweryfikowanie ich należnej wysokości. Fundusz nie przedstawił dokładnego sposobu wyliczenia tychże odsetek, które zgodnie z umową pożyczki są zmienne. Nie jest przy tym rolą Sądu dokonywać tego typu obliczeń, zwłaszcza, iż postanowienia umowy są w tym zakresie nieprzejrzyste, przede wszystkim jednak z uwagi na zasadę ciężaru dowodu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku, zasądzając na rzecz powoda kwotę 13.637,10 złotych z tytułu kapitału i odsetek karnych za okres od 27 lutego do 9 września 2015 roku w kwocie 558,96 zł. W pozostałej części powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Zasądzając dalsze odsetki umowne od kapitału Sąd uwzględnił znowelizowane przepisy w zakresie odsetek określonych w kodeksie cywilnym ograniczając wysokość odsetek należnych od 1 stycznia 2016 roku do wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie (art. 481 § 2¹- 2³k.c.).

Do 31 grudnia 2015 roku ustawa Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych. Uzupełniając braki pozwu po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu pismem z 4 marca 2016 roku pełnomocnik powoda nie dokonał korekty żądanych odsetek, w tym odsetek od odsetek i kosztów, a zatem uznać należało, że pomimo zmiany przepisów nadal żąda odsetek ustawowych. Zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, które zawsze są wyższe niż odsetki ustawowe, stanowiło by zatem wyjście poza granice przedmiotowe pozwu, do czego Sąd nie był uprawniony w myśl art. 321 k.p.c.. z tego względu od uwzględnionych odsetek karnych Sąd zasądził żądane odsetki ustawowe od dnia 10 września 2015 roku, czyli od wniesienia powództwa.

5. koszty

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Postępowanie zostało wszczęte pod rządem rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.), a zatem zgodnie z przepisami przejściowymi późniejszych rozporządzeń ma ono zastosowanie do ustalenia należnej wysokości wynagrodzeń pełnomocników.

Fundusz poniósł koszty w wysokości 2.678 zł obejmujące 261 zł opłaty, 2.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika według stawki minimalnej i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Po stronie pozwanej powstały koszty zastępstwa adwokackiego z urzędu w wysokości 2.952 zł (2.400 + VAT). Powód wygrał w 65,5 % i w takiej części pozwanego obciążają łączne koszty postępowania co dało 1.754,09 zł do zwrotu na rzecz powodowego Funduszu.

Pozwany korzystał ze zwolnienia od kosztów i pomocy pełnomocnika z urzędu. Skarb Państwa pokrywa koszty pomocy prawnej z urzędu jedynie w części, która nie obciąża przeciwnika procesowego strony, której pomoc ta została udzielona. Kwota 2.952 zł wynagrodzenia podlegała zatem podziałowi zgodnie z procentowym wynikiem procesu. Część odpowiadająca przegranej powoda w kwocie 1.018,44 zł podlegała zatem zasądzeniu na rzecz pozwanego, którego obciąża obowiązek rozliczenia się z pełnomocnikiem, a pozostała kwota 1.933,56 zł odpowiadająca przegranej pozwanego pokryta zostanie ze środków Skarbu Państwa, zgodnie z § 19 wskazanego wyżej rozporządzenia z 2002 roku.